

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

ผิวเดียวเมียวเดียว

คณะชาวไร่ชาวนาคนยากจนสมทบร่วมกฐินทองคำช่วยชาติ ต.ศรีชมภู อ.โซ่พิสัย จ.หนองคาย มีหมู่บ้านหนองแวง ประชาสรรค์ บ้านโพ บ้านกลาง บ้านคำไผ่ บ้านนาขาม บ้านแสงอรุณ และมีผู้ร่วมบริจาคสมทบด้วยเป็นเงินบาท ๗๒๐,๐๐๐ บาท ทองคำ ๒ กิโล ๑๐ บาท ดอลลาร์ ๕,๓๐๕ ดอลลาร์ อนุโมทนาทุกคนนะ (สาธุ) นี่ละมีราคาเท่ากันหมด ไม่ว่าใครจะอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพรที่ไหนก็ตาม ออกมาเพื่อประโยชน์แก่โลกด้วยน้ำใจศรัทธารักชาติ เสียสละ และความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน เหมือนฝนตกจะตกในทิศใดแดนใดก็ตาม ตกลงมาจะทำให้ชุ่มเย็นทั่วหน้ากันไปหมดนั่นแหละ

นี่ก็เหมือนกัน ใครอยู่ที่ไหนบริจาคเข้ามาไม่ว่าใกล้ว่าไกล จุดศูนย์กลางของเมืองไทยเราคือคลังหลวง เป็นที่รวมจิตใจของประชาชนทั้งชาติ นี่ละเป็นเครื่องยืนยันประเทศไทยเราให้จักรวรรดินานมั่นคงเรื่อยมา เพราะหัวใจของชาติ ได้แก่ ทองคำและดอลลาร์นี่เป็นสำคัญมาก ยืนตัวอยู่ในท่ามกลางแห่งชาติไทยของเราคือคลังหลวง นี่ละที่หลวงตาได้อุตสาหะพยายามพาพี่น้องทั้งหลายตะเกียกตะกาย ก็เพื่อจุดใหญ่นี้ ให้เป็นความแน่นหนามั่นคงแก่ชาติไทยของเราตลอดไป เพราะฉะนั้นท่านผู้ใดที่บริจาคมากน้อยเพียงไร นั่นคือฝนตกแต่ละหยดละหยาด จะประมาทกันไม่ได้เลย ตกตรงไหนก็คือหยดน้ำฝนที่จะทำแม่น้ำลำคลองทั้งหลายให้เต็ม ๆ ด้วยกันทั้งนั้น จะมาจากทิศใดแดนใด เป็นน้ำใจของพี่น้องชาวไทย น้ำใจนี้มีความลึกซึ่งเสมอกันหมด ไม่ว่าจะอยู่ในป่าในเขา คนมีน้ำใจเป็นคนมีคุณค่ามีราคา เป็นคนมีสาระสำคัญฝังใจตัวเอง

คำว่าน้ำใจ คือน้ำใจต่อหมู่ต่อเพื่อนต่อฝูงต่อชาติบ้านเมือง นี้เรียกว่าน้ำใจ คนไม่มีน้ำใจนี้แห้งผาก ๆ ไปนั่งอยู่บนกองภูเขาแห่งเงินและทอง ก็ไปแห้งผาก ๆ อยู่บนภูเขาแห่งกองเงินกองทองนั่นแหละ ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไร สำคัญอยู่ที่น้ำใจนะ น้ำใจอยู่ที่ไหนนี้ชุ่มเย็นไปหมด เพราะฉะนั้นขอให้ทุก ๆ คนมีน้ำใจต่อตัวเอง คือรับผิดชอบตัวเองด้วยการรักษาตัวให้ดี อย่าทำความชั่วช้าลามก กระทบกระเทือนเป็นพินเป็นไฟเผาตัวเอง และเกี่ยวข้อออกไปก็ตลอดครอบครัว วงงานต่าง ๆ กระจายไปทั่วเมืองไทยเรา นี้ให้ต่างคนต่างมีน้ำใจกว้างขวาง น้ำใจอันนี้สำคัญมาก ไปอยู่ที่ไหนคนมีน้ำใจนี้ชุ่มเย็นนะ ไม่ได้เหมือนคนจิตใจแห้งผาก ๆ ทุกคน ๆ ขอให้ต่างคนต่างมีน้ำใจ อย่าจิตจางต่อชาติของเรา ถ้าเราจิตจางต่อชาติของเราก็เท่ากับเราจิตจางต่อตัวของเราเองแล้วจะเกิดความเดือดร้อนทีหลัง ถ้าต่างคนต่างมีน้ำใจจะแน่นหนามั่นคงไปโดยลำดับลำดับ

นี่ก็เริ่มต้นแล้วที่ว่างงานช่วยชาติ ๆ งานกฐินของหลวงตาบัว ถ้าหากจะพูดแบบโลก ๆ วัดหลวงตาบัวแต่ก่อนไม่เคยมีงานนะ งานไม่มีเลย ตัดขาดเลยบอกว่างานไม่มีไม่เคยให้มีงานไต่ยิ่งกว่างานจิตตภาวนา โนนพระอยู่ในป่าบำเพ็ญอยู่ตลอดเวลา ขวนขวายคุณงามความดีเข้าสู่ใจ ๆ ตลอดมา ครั้นต่อมาเงินกระทั่งถึงเข้ามาประจักษ์ใจของเรา คือบ้านเมืองของเรากำลังจะล่มจะจมเห็นอยู่ทั่วดินแดนกันนี้เป็นยังไง เตือดร้อนกันหมด หลวงตาเองก็เป็นลูกชาติไทย พ่อแม่เกิดมาในป่าในเขาก็ก้อแม่ของชาติไทยมีความรับผิดชอบ ถืออวัยวะของชาติไทยเป็นตัวของตัวเองเหมือนกันหมด เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงนอนใจอยู่ไม่ได้ นี่ที่ได้นำพี่น้องทั้งหลายออกมา

สรุปลงมาแล้วก็ว่า เอะอะงานวัดป่าบ้านตาด ๆ แต่ก่อนไม่มีงานนะวัดป่าบ้านตาด ไม่มีมี นี่อะไร ๆ ก็วัดป่าบ้านตาด วันที่ ๖ นี้ก็งานกฐินวัดป่าบ้านตาดเพื่อช่วยชาติ ช่วยชาติเท่านั้นเราอ่อนลงหมดเลยนะ แต่ก่อนอะไรมายุ่งเราไม่ได้ จะมีแต่ธรรมดิดฝั่ง ๆ ทำเดียว แต่นี้พ่อชาติเข้ามา เราก็อยู่ในท่ามกลางชาติ พอว่างงานวัดป่าบ้านตาดเพื่อช่วยชาติของเรา ก็อ่อนลงเลย ที่นี้ก็มีการเรื่อยมา วัดป่าบ้านตาดถ้าพูดแบบโลก ๆ ก็เหมือนกับว่าวัดนี้กลายเป็นวัดกวนบ้านกวนเมืองไปแล้วเวลานี้ แต่นี่ย้อนเข้ามาเป็นธรรม กวนเพื่อกวนชาติไทยของเรา กวนนี้ไม่ใช่เอามือไปกวน เอาขี้ตมขี้โคลนไปกวนนะ คือเอาสารส้มไปกวนลงเพื่อให้น้ำใส น้ำใสแล้วเราก็ใช้ได้สะดวกดี นี่หลวงตากวนกับศรัทธาทั้งหลาย เท้ากับน้ำกับน้ำ หลวงตาเป็นผู้กวนไป ๆ กวนแล้วก็กวนเข้ามายกเข้าสู่คลังหลวงของเรา ชุ่มเย็นไปหมด นี่ละจุดใหญ่

เพราะฉะนั้นวัดป่าบ้านตาดซึ่งเป็นจุดศูนย์กลาง จึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ว่าจะไม่มีงานอยู่ที่นี้เรียกว่าเป็นจุดศูนย์กลางของวัดแถวนี้ เฉพาะอย่างยิ่งวัดกรรมฐานจะมารวมอยู่จุดนี้หมดเลย แล้วท่านเหล่านั้นก็มีน้ำใจแบบเดียวกันหมด ต่างท่านต่างองค์ต่างเสียสละมา วัดโน้นวัดนี้ อย่างวัดศรีชมภูตะกั้งนี้ เงินตั้ง ๗๒๐,๐๐๐ ทองคำ ๒ กิโลกับ ๑๐ บาท ดอลลาร์ตั้ง ๕,๓๐๕ ดอลลาร์ นี่ฟังซิ ท่านเหล่านั้นอยู่ในป่าในเขา ไม่ได้มาอยู่ท้องตลาดซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งเงินแห่งทอง ตลาดเงินทองอะไรเลย อยู่ในป่าในเขา ทำไมจึงขวนขวายมาได้ขนาดนี้ เงิน ๗๒๐,๐๐๐ ของเล่นเมื่อไรสำหรับคนจนนะ มีคุณค่ามากที่สุด นำน้ำใจของเขาเขาถอดออกมาเลยเพื่อชาติของเขา แล้วทองก็ตั้ง ๒ กิโล ในคอของคนเหล่านั้นเราไปหาดูซิ คอใครที่มีทองคำ ไม่มีนะ คอเขาไม่มีทองคำนะ แต่ทำไมเขาเอาออกมาเป็นทองคำหนักตั้ง ๒ กิโล ๑๐ บาท นุ่นเป็นของเล่นเมื่อไร

แล้วขอพูดย้ำเข้าอีกว่า ดอลลาร์ ๕,๓๐๕ ดอลลาร์นี้ เกิดมาหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ของบ้านเหล่านั้นเขาไม่เคยได้เห็นดอลลาร์ นี่เขาหาอย่างไรถึงได้มาตั้ง ๕,๓๐๕ ดอลลาร์ นี่คือน้ำใจ พี่น้องทั้งหลายเห็นน้ำใจกันนะ จะเกิดชาติไทยของเราขึ้นสูงเพราะน้ำใจ เรา

พูดตามความจริงท่านเหล่านี้อยู่ในป่าในเขา ตามซอกห้วยภูเขาอยู่ทุกแห่งทุกหน เขาไม่ได้สนใจกับสิ่งเหล่านี้ แต่ทำไมเขาถึงชวนขวยหามาได้ ที่สำคัญมากที่สุดก็คือว่า ดอลลาร์ตั้ง ๕,๓๐๕ ดอลลาร์เป็นของเล่นเมื่อไร ไปหาธรรมดาไม่เจอเขาต้องเสาะต้องแสวงจริง ๆ เขาถึงได้มา พี่น้องทั้งหลายจำไว้นะ

ชาติไทยของเราคราวนี้เป็นคราวที่จะเห็นน้ำใจของชาติไทยเราว่าเป็นยังไง น้ำใจจิตจางหรือน้ำใจมีความเข้มข้น รักษาตัวรักษาชาติของตัวด้วยความเข้มงวดกวดขัน แสดงอาการออกอย่างไรบ้าง นี่ชาวโลกเมืองนอกเขาก็จะได้เห็นชาติไทยของเรา เข้มข้นหรือไม่เข้มข้น หรือจิตจางขนาดไหนเขาจะได้เห็น ทั้ง ๆ ที่มีผู้นำทั้งสองฝ่ายเต็มสมบูรณ์บริบูรณ์ พูดตามความจริงเป็นนายกสมบูรณ์แบบที่พี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติยกให้เป็นนายก คนทั้งชาติยกให้เป็นนายก แล้วก็ป็นนายกอย่างสมบูรณ์แบบเต็มที่แล้ว

ที่นี่ทางธรรม หลวงตาบัวก็เป็นลูกศิษย์พระพุทธเจ้าก็ป็นมาตามอย่างนี้แหละ เช่น หนูวิ่งตามช้างก็ได้ไซ้ไหมล่ะ วิ่งแข่งหน้าช้างไม่เคยมี แต่วิ่งตามช้างนั้นก็ได้ นี่หลวงตาวิ่งตามครู เราพยายามตะเกียกตะกายพาพี่น้องทั้งหลายนำเวลานี้ก็อย่างนี้เอง เข้าใจนะ ขอให้มน้ำใจทุกคน ทางชาติบ้านเมืองเราก็เป็นที่แน่ใจ พูดอย่างย่นเลย หลวงตาบัวถ่าลงได้ออกแล้วขึ้นสนามเลย ไม่มีคำว่าอ่อนข้อ ไม่มีย่อหย่อน ไม่มีคำว่ากลัวกลัว ผิงเลยทันทีต่อหลักความจริง นี่เราก็พร้อมแล้วเวลานี้ ต่างคนต่างพร้อมเพรียงกันนะทุกคน

มีมากมีน้อย เราอย่าคำนึงแต่ความสิ้นเปลือง ความหมดสิ้น หรือความทุกข์ ความยากลำบากของเรา เมืองไทยเราจะจมให้คิดตรงนี้นะ เราอยู่ที่ไหนก็ได้ขอให้เมืองไทยของเรามีหลักฐานมั่นคง เฉพาะอย่างยิ่งคลังหลวงของเราเหลืออร่ามไปด้วยทองคำ ดอลลาร์ ซึ่งเป็นเครื่องค้าประกันชาติได้อย่างเด่นดวงนี้เราเป็นที่พอใจ เราหากินอยู่ตามป่าตามเขานี้ก็ได้ อย่างที่บ้านเหล่านี้เขาไปหาของเขา แต่เวลาออกมาเป็นเงินเป็นทองนี้เป็นของที่มีคุณค่ามากเด่นชัดต่อเมืองไทยของเรา ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาทุกคน ๆ นะ ให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติหน้าที่ของเรา

เวลานี้พร้อมแล้ว ทางบ้านเมืองก็พร้อม ทางศาสนาก็พร้อมมาเป็นประจำแล้ว พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอก พร้อมมาเป็นประจำ นี่เราก็ได้อารานธรรมของท่านมาเป็นเครื่องดำเนินชักจูงพี่น้องทั้งหลายตลอดมา จนกระทั่งปัจจุบันที่พูดวอก ๆ อยู่เวลานี้ เอาแต่ธรรมของจริงมาพูดทั้งนั้น ขอให้ต่างคนต่างตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติตัวเอง ในเรื่องครอบครัวเหี้ยเรือนก็อย่าทะเลาะเบาะแว้ง ผัวอย่ามีเมียมาก เมียอย่าเสาะ

แสวงหาผู้มาก นี่ไฟกองใหญ่ตรงนี้กองหนึ่งนะ หากวันแต่ข้างนอกข้างในไม่ดูไม่ได้ นะ มันเป็นส่วนเป็นถ่านเป็นฟืนเป็นไฟเผาถ่าน

ผู้เดียวเมียเดียวพอแล้วตั้งแต่กับไหนดก็กลับไตมา พระพุทธเจ้าพระองค์ใดไม่เคยสอนสัตว์โลก เช่น มนุษย์เราคนหนึ่งให้มี ๓ เมีย ๔ เมีย ๕ เมีย ๑๐ เมีย ผู้หญิงคนหนึ่งให้มีผู้ ๒๐-๓๐ เอามาแข่งกัน ผู้คนนั้นกับผู้คนนั้นเอาเมียมาแข่งกัน เมียคนนี้เอาผู้คนนั้น ๆ มาแข่งกันไม่เคยมี เหตุใดแดนมนุษย์ เฉพาะชาติไทยของเราเป็นลูกแห่งชาวพุทธทำไมจะมายุ่งกับสิ่งเหล่านี้ มันเป็นเรื่องของเพียงพอเมื่อไรเรื่องกามกิเลส เป็นฟืนเป็นไฟเป็นเชื้อไฟ หามาเท่าไรกว้านมาเท่าไรเผาเหล็ก ๆ

เราอย่าเข้าใจว่าเราจะมีความสุขความเจริญเพราะความมีผู้มากเมียมากนะ นี้คือกองฟืนกองไฟที่มาก จะเผาเราหมดทั้งครอบครัวเหี่ยวเรื้อน แล้วแดนแห่งเมืองไทยเรานี้ถ้าต่างคนต่างมีผู้มีเมียมาก หมาตัวนั้นมีเมีย ๑๐ ตัว เปิดไก่เหล่านั้นมีผู้ตัวละ ๕๐-๘๐ สุดท้ายเหาอยู่ในหัวเรานี้ก็มีผู้มีเมียเต็มหัวเรา แล้วเป็นยังงี้เมืองไทยเราเอาชิพิจารณาให้ชัดเจนนะ นี่ยกภาพพจน์ให้เห็น แล้วสิ่งที่กล่าวมานี้ดีไหม ถ้าไม่ดีให้ปิดออก อย่าฝืนธรรมพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนให้มีผู้เดียวเมียเดียว ท่านไม่สอนให้ละเอียดตัดขาดนี้นะ สอนอบรมผ่อนผันไปตามความสามารถของผู้ปฏิบัติธรรม เพื่อให้ประโยชน์ทั่วถึงกันตามกำลังของตน ท่านก็สอนไว้ให้พอดีพอดี

คือผู้เดียวเมียเดียว นี่ศาสดาองค์เอกทุกพระองค์สอนแบบเดียวกันหมด ให้จำเอาไว้ อย่าฝืนถ้าไม่ยากเอาไฟเผาถ่าน นี้ละเป็นแบบฉบับของลูกชาวพุทธ อย่ายินดีกับหญิงใดชายใดนอกจากสามีภรรยาของตน ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบมาจากอวัยวะเดียวกัน ฟังเป็นฟังตายกันเท่านั้น อย่าเอาอะไรมายุ่ง เข้ามาแฝงปั่นนี้เป็นไฟทันที สำหรับสามีภรรยาเป็นคู่ควรแก่กัน แล้วคู่บารมีก็อยู่ที่นี้เมื่อเราปฏิบัติตามศีลตามธรรม เห็นไหม พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกของเรา พระนางพิมพา เคยเกี่ยวข้องกันมากก็กลับก็กลับ ท่านแยกทางกันไปที่ไหน ต่างคนต่างมุ่งหน้ามุ่งตาปรารถนาโพธิญาณด้วยกัน สามีภรรยาเป็นเชือกสองเกลียวแล้วฟืนเข้าไปเป็นเส้นเดี่ยวผิง ๆ มา เรายกตัวอย่างให้เห็นชัดเจนจนกระทั่งวาระสุดท้าย

นี่ละทางดำเนินของท่านผู้ดีผู้เลิศผู้เลอเป็นตัวอย่างของโลก นอกจากท่านบรมสุขเป็นอนันตกาลเรียกว่านิพพานเที่ยงแล้ว ยังมาสั่งสอนสัตว์โลกให้ถือเป็นแบบเป็นฉบับตั้งที่ว่านี้ อย่าลูกกลม อย่าฝืนพระพุทธเจ้านะ ท่านเป็นแบบเป็นฉบับที่ดีเยี่ยมทุกอย่างสำหรับพระพุทธเจ้าของเรา เฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวกับเรื่องการสร้างโพธิญาณชาติกอันไหน ๆ ก็พระนางพิมพา พระเวสสันดร นี้เป็นพื้นฐานมาเลย ท่านไม่เคยแยกเคยแตก ไม่เคยแบ่งจิตแบ่งใจไปสู่ชายใดหญิงใด พระเวสสันดรก็เหมือนกัน ผู้หญิง

คราวนั้นไม่มีเธอ หรือมีแต่หญิงเมืองไทยเรานี้เธอ ชายเมืองไทยเรานี้เธอ มันถึง
กว่านหากันคนละ ๒๐ เมีย ๓๐ เมีย มันอดอยากขาดแคลนมาจากไหน

พระพุทธเจ้าสร้างบารมีมา หญิงก็มีเต็มโลก ชายก็มีเต็มโลก ท่านไม่เห็นอด
อยากขาดแคลนอะไร ทำไมเราจึงไม่ถือท่านเป็นตัวอย่างได้ แล้วผู้เป็นบรมสุขเป็นตัว
อย่างของโลกก็คือพระเวสสันดรกับพระนางมัทรี นี่ท่านกลมกลืนกันมาตั้งแต่ไหน เอ้า
ฟังให้ดีนะ ชาดกเล่มไหน ๆ เราก็อ่านมาแล้วมาไม่เมื่อไร จนกระทั่งวาระสุดท้าย จะมี
ขัดข้องกันอะไรไม่เห็นมี ตลอดเวลาเลย ที่นี้วาระสุดท้ายพระพุทธเจ้าเสด็จออกทรง
ผนวช การเสด็จออกทรงผนวชกรุงกบิลพัสดุ์เรียกว่าแวนแคว้นของพระองค์ที่ปกครอง
สะท้อนไปหมดนั่นแหละ เทวบุตรเทวดาอนุโมทนาออก แต่ประชาชนนอนหลับ
ครอก ๆ นางสนมอะไร ๆ วันนั้นเป็นวันเพ็ญทุกอย่างนะ ขับลำทำเพลงเกลี้ยกล่อมให้
พระองค์ได้รับความรื่นเริงบันเทิง วันนั้นไม่ยุ่งกับอะไรแล้ว

เนื่องจากพระองค์เสด็จไป ๔ วัน เสด็จไปแล้วไปเจอแต่พระธรรมเทศนาก็
ใหญ่ ๆ ไปเห็นเด็กเกิดใหม่ ๆ เป็นยังงี้ คนแก่เป็นยังงี้ ท่านเสด็จไปทอดพระเนตร
พระนคร ถึงที่สามก็คนตาย จากนั้นก็เห็นสมณพราหมณ์ที่นั่งทำความเพียร ธรรม
บันดาลหากเป็นไปเอง ไปเห็นเด็กเกิดก็มีแต่กองทุกข์ดินแฉ่ม ๆ อยู่ นั่น จากนั้นก็เห็น
คนแก่ก ๆ งั้น ๆ เห็นคนเจ็บตื่นทุรนทุราย จากนั้นก็เห็นคนตาย มีแต่ธรรมเทศนาที่
กระเทือนพระทัยพระองค์ มองดูมาข้างหลังนี้เป็นแบบเดียวกันหมด จากนั้นก็เห็นสมณ
พราหมณ์ ท่านนั่งภาวนาของท่านสงบ นี่เป็นเพศอะไร เพศสมณะท่านบำเพ็ญเพียร
สะท้อนพระจิตของท่านได้อย่างเอก

กลับมาพิจารณา ในคืนวันนั้นในพระราชวังประหนึ่งว่าเป็นป่าช้าฝังศพไปหมด
เลย ด้วยอำนาจแห่งธรรมของท่านที่เต็มที่แล้ว ๆ หนุนขึ้นมา เทวบุตรเทวดาทั้งหลาย
อนุโมทนา พวกนางสนมอะไรหลับครอก ๆ แครก ๆ ทั้งเนื้อทั้งตัวเหมือนป่าช้าฝังศพ
พระองค์เสด็จไปทอดพระเนตร โอโฮย ทำไมเป็นอย่างนี้ ทุกวันไม่เห็นเป็นอย่างนี้
ทำไมวันนี้จึงเป็นอย่างนี้เสียทั้งหมด ยิ่งเพิ่มความสลัดใจให้พระองค์ เข้ามาแล้วที่นี้ตัด
สิ้นใจออกในคืนวันนั้นเวลาตีกสงัด

เวลาจะออกก็ทรงเป็นห่วงใย นั้นเห็นไหมละ สำคัญที่สุด บำเพ็ญพระบารมีมา
ด้วยกันถึงวาระสุดท้ายแล้วก็ห่วงกันละซี เวลาจะเสด็จออกก็ห่วงพระราชหูลซึ่งอยู่อกแม่
เอ้า ถ้าห่วงพระราชหูลก็ห่วงแม่จะทำยังไง ถ้าไปเยี่ยมพระราชหูลเดี่ยวแม่จะกอดคอกัน
กันลงไปนั้นจะออกไม่ได้ ตัดสิ้นใจ ถึงจะอยากเข้าไปชมลูกก็ตามเมียก็ตาม เข้าไม่ได้วัน
นั้น ถ้าเข้าไปนี้จะเกิดเหตุ ตัดสิ้นใจ เป็นยังงี้ความตัดสิ้นใจ เหมือนฟ้าดินถล่ม พระ
องค์ตัดพระทัยออกไป พอออกไปประตูพระนครเปิดอ้าไว้เลย เห็นไหมละ ทำไมถึงเป็น

อย่างนั้น นี่ละอำนาจแห่งธรรม เราอย่าไปคาดไปหมายว่าประตูต้องมีคนเปิด ไม่มีคนเปิดประตูเปิดไม่ได้ ธรรมนี้เหนือทุกอย่าง เป็นไปได้หมดด้วยอำนาจของธรรม ในเวลาที่จะเป็นไปได้แก่ใดธรรมจะเป็นไปเอง ๆ ใครจะมายุ่งเหยิงหรือมากีดขวางไม่ได้นะ

พระนางพิมพาพอทราบว่ พระองค์เสด็จออกทรงผนวชแล้วบำเพ็ญเพียรอยู่สถานที่ใด พระนางพิมพาแทนที่จะโกรธกริ้วอะไรนี้ไม่เป็นนะ ก้มพระเศียรแล้วกราบพระสิทธัตถราชกุมารตลอดทุก ๆ ครั้งไม่มีพลาดเลย จนกระทั่ง ๖ ปีพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ที่นี่ย่นเข้ามานะ พอตรัสรู้แล้วสอนสัตว์โลกพอสมควรแล้ว พระราชบิดาอาราธนา นิมนต์ให้เข้าไปเสวยพระกระยาหารในกรุงกบิลพัสดุ์ พระติดตามไปสองหมื่น ไม่ใช่เล่น ๆ นะ ตามตำราว่าอย่างนั้น

พอเสร็จเรียบร้อยแล้วพระราชบิดาก็ทรงเผด็จ จะหาคนใดดีอย่างพิมพานี้หาไม่ได้แล้วนะ ทรงชมเชยคุณสมบัติคุณธรรมทุกอย่างของพระนางพิมพา ซึ่งเป็นคู่บารมีของพระองค์ ให้พระองค์ทรงสำนึกและระลึกบ้างถึงพระนางพิมพา เวลานั้นอยู่ที่ตำหนัก รอคอยอยู่ พระองค์ก็ตั้งหน้าจะไปอยู่แล้ว แต่นี้พระราชบิดาเผด็จอีกทีหนึ่งก็ยิ่งเป็นการเสริมเข้าไป อย่างไรพระองค์ก็จะเสด็จไปแน่ ๆ ใครจะแย้งกว่าพระญาณของพระพุทธเจ้าทรงหยั่งทราบในพระบารมีของพระนางพิมพา ซึ่งเป็นคู่บารมีพึงเป็นพึงตายมา ก็กัปก็กัลป์ กว่าจะได้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมาเพราะพระนางพิมพานี้ นั้นเห็นไหมละ

เวลาจะเสด็จเข้าไป ท่านไม่ไวใจใครนี่ เพราะเรื่องจิตใจของโลกกับของธรรมต่างกัน จิตใจของผู้มีธรรมเต็มต้นในหัวใจ กับจิตใจของโลกผู้มีกิเลสเต็มหัวใจด้วยกัน ความคิดจะแตกแยกแตกสามัคคีกันทันที เพราะฉะนั้นเวลาจะเสด็จเข้าไปจึงรับสั่งว่า พระสงฆ์ที่มีอยู่เหล่านั้นให้กลับกันให้หมด ให้ติดตามเราไปเฉพาะพระสารีบุตรกับพระโมคคัลลาน์ ซึ่งเป็นอัครสาวกข้างซ้ายข้างขวา เพียงสององค์นี้เท่านั้น แล้วกำชับอีกนะ เพราะไปจะไปเจออย่างนั้นแน่ ๆ ว่า เวลาไปถึงที่แล้ว หากพิมพามาหาเรา จะมาทำอะไร ๆ ก็ตามอย่าสนใจนะ ให้ทำเหมือนหูหนวกตาบอดเฉยไปอย่างนั้น พระนางพิมพาจะทำอะไรต่อเรานี้อย่าไปสนใจ เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ถ้าหากไปทำสักนิดหนึ่ง จะกระเทือนพระทัยแล้วจะสลบไสล ดีไม่ดีตาย จะไม่ได้รับมรรคผลนิพพานในวาระสุดท้ายสมความปรารถนาเลย เพราะฉะนั้นจึงกำชับพระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ อย่าให้มีอะไร ภาษาของเราเรียกว่า พระนางจะมาเกี่ยวมากอดอะไรก็ตาม ก็ภรรยาคู่บารมีกันมาตั้งกับตั้งกัลป์ทำไมจะเป็นอื่นไปได้ ต้องเป็นอย่างนั้น พระองค์ทรงเล็งญาณทราบหมดแล้ว

พอไปถึงจริง ๆ มีผู้ไปทูลว่าพระลูกเจ้าเสด็จมาถึงแล้วเท่านั้น มานี้ก็ปรี๋เข้าไปใส่เลย เห็นไหมละ ใครรู้ว่าดีว่าชั่วว่าหนักว่าเบาว่าที่ลับที่แจ้งที่ควรไม่ควรที่ไหน พระบารมี

อำนาจเต็มที่ ที่ความหนักหน่วงถ่วงใจต่อกันเป็นเวลานานมา ปรี่เข้ากอดพระพุทธรเจ้าเลย พระองค์ก็เฉย พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์ก็เฉย ต่างคนต่างเฉยด้วยกันไปหมด พระนางทำสมพระทัยแล้ว พระองค์ก็ทรงนิ่ง พระญาณนี้หยั่งทราบตลอดในหัวใจของพระนางพิมพา วาระไหนควรจะปฏิบัติยังง่ต่อพระนางพิมพา พระองค์จะพิจารณาเล็งญาณดูตลอด

พอสมควรแก่กาลเวลาแล้วพระองค์ก็ค่อยยิ้มออกมา พระนางพิมพานี้เป็นคู่พึงเป็นพึ่งตายคู่บารมีของเราตถาคต บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายปลายแดนของเรา เรียกว่าสมมักสมหมายแล้วทุกอย่าง สำหรับเราก็เป็นศาสดาแล้ว เวลานี้ก็เป็นห่วงแต่พระนางเท่านั้นเอง จึงได้อุตสาห์เข้ามานี้ ให้ตั้งอกตั้งใจ เวลานี้เป็นเวลาสุดท้ายของเรา พระนางก็จะผ่านพ้นไปในระยะนี้ไม่เป็นอื่นไปได้เลย ทรงโอวาทสั่งสอน พระนางได้สติก็ถอยออกไปเอง เห็นไหมละ ทั้ง ๆ ที่กอดพันพระพุทธรเจ้าอยู่ ค่อยถอยออกไป พระองค์ทรงแนะนำสั่งสอนเรื่อย ๆ จนเห็นคุณค่าแห่งธรรมทั้งหลายและบารมีที่ร่วมสร้างกันมาเป็นอย่างดี ค่อยถอยออกไป ๆ ไปนั่งพับเพียบด้วยความสวยงาม พระองค์ก็สอนสำเร็จเป็นมรรคผลขึ้นมาในเวลานั้น จากนั้นก็จนกระทั่งถึงเป็นโสดา สกิทาคา อนาคา เราสรุปเลยนะ ถึงขั้นอรหัตต์เลย พระนางพิมพาหลุดพ้นจากทุกข์โดยสิ้นเชิง

นี่เรื่องความเกี่ยวโยงพัวพันกัน ท่านก็มีผิวเดียวเมียวเดียว มันทมี ๑๐ ผิว ๒๐ เมียว เต็มบ้านเต็มตั้งแต่เมืองไทยของเรานี่เหรอ เอามาคิดบ้างซิ ถ้าเป็นของเลิศ ใครจะมีเมียมากยิ่งขึ้นกว่าพระพุทธรเจ้า เหตุใดจึงมีพระนางพิมพาพระองค์เดียว พึงให้ตึนะ อย่ามายุ่งเหยิงวุ่นวายกับขี้หมูราขี้หมาแห้ง ซึ่งมันก่อพิษก่อไฟเผาครอบครัวเหยาเรือนแตกฉานชานเซ็นออกไป เพราะผิวกาฝากเมียกาฝาก นี่พูดถึงเรื่องการสร้างบารมี การศีลการธรรม ให้พากันอยู่ร่มเย็นเป็นสุข

ให้ฝึนนะฝึนจิตใจของเรา ใจของเราเนี่ยมันปรี่มตลอดเวลา เหมือนสายยางดึงไปไหนมันก็จะดึงเข้ามาหาตั้งแต่เรื่องกิเลสตัณหา ลากออกไปเพื่อมรรคผลนิพพานมันไม่ยอมไปนะ หลุดปั๊บมันจะวิ่งเข้าหากิเลสตัณหา เข้าหาพินหาไฟ ให้พากันลากกันเซ็นให้ตึนะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ

วาระสุดท้ายก็พูดถึงเรื่องพระพุทธรเจ้าที่ทรงเป็นตัวอย่างแก่โลกมาเรื่องศีลเรื่องธรรม เฉพาะอย่างยิ่งกามกิเลสพระพุทธรเจ้าทุก ๆ พระองค์ท่านสอนมาอย่างนี้ ท่านทำมาอย่างนี้ ท่านไม่รุ่มร่าม ๆ เหมือนอย่างพวกเรา हमันวิ่งเข้าป่า ไปถามดูขี้หมาในวัดนี้มี ๑๒ ตัว มันไม่วิ่งออกไปนอกหมดแล้วหรือ สู้คนเป็นบ้าหญิงบ้าชายบ้ากามกิเลสไม่ได้ ในเมืองอุดรเรานี้ เฉพาะอย่างยิ่งอยู่ในศาลานี้มีไหม ถ้ามีแล้วหลวงตาบักก็จะหาทางออกไม่ได้ เข้าใจ เอาละพอ

เราก็วิตกวิจารณ์ในที่พัก ศาลาใหญ่ของเราเวลาจำเป็นก็นอนใต้กลางคืน ตื่นเข้ามาแล้วค่อยเก็บสิ่งของ แล้วค่อยมีงานใหม่ต่อเข้ามาในศาลาหลังนั้น เวลานี้ไปหากกลางคืนจนกระทั่งสว่างวันพรุ่งนี้ ศาลาใหญ่นั้นบรรจุได้นอนได้สบาย หลังนี้ข้างบนข้างล่างนอนได้สะดวกสบาย ศาลาใหญ่หน้าวัดก็พักได้สบายทุก ๆ คนนะ ตอนเช้าจะประกอบ การงานต่อไป เป็นวันงานนั้น เราค่อยเก็บออกแล้วบรรจุงานใหม่เข้ามา กรุณาทราบไว้ตามนี้ พักได้ตั้งแต่บัดนี้ต่อไป ที่ไหนพอพักได้ให้พักเลย ศาลาใหญ่เหล่านี้ ๆ ได้ทั้งนั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd